

עיכול לימור צרור

אני חופרת בחומר הבידוד הוורוד ומדמיינת קיר בתורת תיבה שנחפר בסטודיו שיוצב בגלריית הקובייה בירושלים, חלק של בית ממקום אחד יועבר לבית במקום אחר. כפילות הבתים מדברת אלי ומחלחלת ספקנות בממשות הרי התיבה החפורה לא באמת היתה בית. זוכרת אותי עומדת במרפסת בבית בו נולדתי באחד-העם, מתבוננת על תלמידים שעזבו עם בוקר את ביתם ונכנסו לשער בית הספר שעמד ממול, עוקבת אחריהם מנסה לקלוט מאיזה בית הגיעו ומי הכין להם את הסנדוויץ' בתיק שעל גבם. נעורי עברו עלי ברחוב הקוקייה ומעולם הציפור שנטפלת ומטילה ביציה בבית של מישהו אחר לא הטרידה אותי. לא היו לי ספקות היכן מקומי והבתים השכורים בהם גרתי בבגרותי סבבו את אותו קן הקוקייה, בו ההורים רבו כל היום. כשנשאלתי בצבא "לאן?" אמרתי "רחוק!" והרחקתי עד הערבה ורמת הגולן. המרחק הנכון התממש רק כשעברתי עם בעל ותינוק למושב עם דשא וגג אדום במרחק נסיעה של שעה מההורים. הם עשו פרצופים ואני רציתי מרחק אך גיליתי שהוא מושג יחסי והמושב שהיה בסוף העולם שמאלה עלה על המפה וכמו התקרב. השקט שחזר הופר עם מות אבי. בדידות אימי בקוקייה העבירה אותה לגור לידי אך הקרבה לא ביטלה את המרחק. אני חושבת שהיא תחסר לי כשתלך לתמיד.

מיליוני טרמיטים מעכלים את ביתם, חופרים מחילות ביסודות ומחסלים. מכרסמים למעלה מכרסמים לצדדים, הולכים בשיירות ובולסים. את מה שהם מעכלים הם מחרבנים ואת ההפרשה מערבבים עם רוק ומיצרים טיח איתו הם בונים תעלות חדשות. הורסים ובונים, מנקים ומאכילים את האם, מאכילים ומגדלים אלפי ילדים חדשים בכל יום. משפחה. עושים דרכם יחד צמודים זה לזה בחשיכת התעלות, הרחק מהאור, נעים ללא הרף מהחלק האכול לחלק הטעים שעוד נשאר, מתחפרים, ושוב הורסים, מחריבים ובונים. לאורך זמן הכל מתמוטט. המחשבה על יצור שמעכל את ביתו מפחידה אותי. שלחתי צילום של פרט מהעבודה לאוצרת שהתלהבה מהמראה "שנראה ממש כמו בשר". בבלי דעת בחרתי בבית בצבע ורוד אותו בלסתי בכוח פיסי עם סכינים, אש, ומשייפים בסבלנות אין קץ. חפרתי תעלות, חוררתי חורים בעומקים שונים ופצעתי פצע גדול ארוך ומדמם. מהפסולת שנוצרה מהבליסה הפכה לנקניקים ודרדרים שנבנו כתעלות בין המחילות בתוך הגוף המחורר. כשבעלי העיר שככה לא אוכלים טרמיטים וזה יפה מדי הודעתי לו שאני הוא היצור המזיק וסימני האכילה בחומר הם שלי. העיכול מכאיב לי בכל הגוף, הבית שבו אני חיה, שגם הוא נעכל אט אט על מזבח האמביציה שלי.

אמא, מלכה טרמיטית אחת בראש מיליוני ילדיה, בבטנה התפוחה והלבנה התנועה לא נפסקת עשרים וארבע שעות ללא הפוגה, ללא שינה. כולם היו בניה ובנותיה והם שם

בשבילה והיא שם בשבילם, אורגניזם אחד. לכל אחד תפקיד ולכולם בית אחד, שאוכלים. אשרי אוכלי ביתך.

הבן הראשון עזב את הבית והוא מקנן לשמחתי בבית רחוק אחר ליד ההורים של אשתו. הבן השני מקנן בסלון שהוצא מביתי כדי לבנות לו בית משלו. הבת השלישית מקננת בבית הישן שבקצה החלקה במושב והבת הרביעית נושאת את ביתה איתה באשר היא הולכת. "יש לנו פה כלוב של זהב" הם אומרים ומאיימים לצאת מהקן. אני נעלבת אבל לא נפגעת, גם הם רוצים מרחק. מדמיינת את כולנו גרים כשבט גדול על הנחלה ואת הנכדים מתרוצצים ומשחקים יחד, חמולה. הודעתי להם מראש שכשיגיעו הנכדים אני אשן כל צהרים ושאל להם להפריע ושלא תמיד ארצה לשמור על הילדים ושאלם הם רוצים שיפנו לבעלי... אני רוצה יחד אבל לבד עם השקט הרועש שלי.

אני חופרת בחומר הבידוד הוורוד שמתפורר תחת ידי ומדמיינת את המוני הלסתות הזעירות מכרסמות בו ללא לאות. נדמה כי קירות הבית מתפתלים בכאב בתוך מסגרת העץ שלהם, נמסים, נגרסים, מלחשים חוסר אונים ומחללים אותנו אל תוך צינורות המחילות. המזיק מחסל את ביתו לטובתו ועם קריסתו ינדוד ויקים בית חדש בתוכי בית אחר. אני לא רוצה בית אחר, טוב לי בביתי. "אני רוצה סלון גדול שכולם יוכלו לשבת יחד" רבתי עם בעלי, שנתן את הסלון לילד בן השלושים. הרסנו, חפרנו ובנינו סלון חדש. עכשיו נשאר לחכות שיתחתנו ויגיע הנכדים.